

Прѣзъ май.

вийте си, дѣца, китки; сплетете вѣнци; залюлейте крѣпно хоро, сгласете пѣсни! . . . Че е дошло ясно врѣме, настаналъ е красни май; не е сега за сѣдене, кой ще миренъ да отрай? . . . Че пролѣтъта всичко тика бързо да расте, че буйна крѣвъ сега блика по дѣтско лице . . .“

Тѣй бързо, като лястовичка, си бърборѣше тия думи наша Минка. Тя бѣ ги чула, когато кака ѝ си учеше уроцитѣ въ читанката, па отъ тукъ — отъ тамъ запомнила по нѣщо.

Минка е още малка. Тя не ходи на училище. Майка ѝ си гледа кѣщнитѣ работи, затуй Минка самичка си се забавлява. „Топло е. Нека се разхладя“, си рече Минка и се съблече по ризица. „Охъ, пакъ жега! И ризата ще съблека“. И туй стори Минка.

Съблича се тя и все си бърбори: „—Увийте си, дѣца, китки; сплетете вѣнци . . .“ „Но, нѣма тукъ въ стаята цвѣтя. Отъ що да си виемъ вѣнци?“ Минка хвърли погледъ на около си. Тамъ на стѣната висеше кошница